

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím:

Zsemlye, cukorsütemény
gyógykenyér

Forrás:

Magyarország
Bp. 1916. X. 16.

Osztályozás

Tárgy

664.6

Hely

Idő

"1916"

Zsemlye, cukorsütemény, gyógykenyér

A rendőrség elítéli egy kávéház- és étteremtulajdonost árdrágításért, mert 40 fillért számított egy kis darab kávéba való cukrászsüteményért. Ezekkel a süteményekkel üzött uzsora ellen régen panaszkodik a budapesti közönség és ennek a panasznak már hetek előtt mi is kifejezést adtunk. Az illetőt tehát kétséghívül általános helyeslés fogadja. Mintán ennek az illetőnek elvi jelentősége van, most már remélni lehet, hogy a cukrászok és kávéosok mérsékelni fogják az árakat és nem akasztják ki olyan kiméletlenül azt a helyzetet, hogy a közönség, mintán megvonták tőle a péksüteményt, a zsemlyét és a kiflit, most kénytelen méregdrága cukrászsüteményt fogyasztani a reggeli és az uzsonnakávéhoz.

De vajon úgy lesz-e? Nagyon szövevényesek a rendőri bíráskodás utjai. Innen-onnan két hónapja, hogy a cukrászok közösen elhatározták, hogy ezeknek a süteményeknek árát 40 fillérre emelik fel és ezt a határozatukat minden cukrászboltban kifüggesztették. Azóta minden kávéházban és minden cukrászboltban 40 fillérért, sőt még ennél is drágábban mérik ezeket a parányi kis süteményeket, melyekből kettő-hárommal lehet körülbelül annyira jólakni, mint egyetlen zsemlyével. Már most az sem világos előttünk, hogy a rendőrségnek, mely ezeket a dolgokat kétséghívül már régen tudta, miért kellett egy véletlen feljelentést megvárni, hogy közbelépjen. Továbbá miért éppen csak ezt az egyetlen kávést büntette meg és miért nem jár el a cukrászok ellen? A kávéosok az

cukrászoktól veszik a süteményt, ők tehát joggal hivatkoznak arra, hogy olcsóbban nem adhatják. Már most a helyzet az, hogy az egyik kávést, aki egyszemélyben cukrász is, megbüntették. Ezzel azonban egyáltalában nincs segítve a dolog. Itt tehát arra van szükség, hogy ezeknek a süteményeknek árát hivatalosan állapítsák meg és hivatalosan állapítsák meg a minőségét és a nagyságát is. Különben a rendőrség szigora teljesen kárba veszik.

Az egész ügynek különben csak az adja meg a jelentőséget, hogy a közönség kénytelen cukorsüteményt fogyasztani a kávéhoz, mert nincs más. Ha nem így volna a dolog, azt lehetne mondani: a cukorsütemény fényűzés és olyankor, mikor az emberek tömegének egészen más gondjaik vannak, igazán nem fontos: olcsó-e, vagy drága a cukorsütemény. De azért bosszantó és keserítő ez az ügy, mert rá vagyunk utalva erre a méregdrága édes, élmélygős, ki nem elégítő és még csak nem is egészséges táplálékra. És bosszantó, hogy a cukrászok erre a kényszerhelyzetre való tekintettel kartellt kötöttek, hogy mindenki — szegény és gazdag — egyformán adózzon nekik. Az udvari cukrász éppen olyan drágán adja az árúját, mint a külvárosi és a legelőkelőbb kávéházakban ugyanazt az árt kérik, mint a külvárosiakban.

Ennek az állapotnak csak úgy lehet véget vetni, ha a városi hatóság a zsemlyesütést, megfelelő szabályozással és korlátozással, megengedi. Ezt a rendszabályt — amint ezt már egy ízben kifejtettük — fontos közéletelméleti és közegészségügyi szempontok egyaránt követelik. Ha az ember zsemlyét kap a kávéjába, nincs rászorulva a cukrászok készítményeire és aki azután is cukorsüteményhez ragaszkodik, az fizesse meg, ha tudja. De a

jozan takarékoság elve is ellene mond annak, hogy amíg a köztáplálkozásra annyira szükséges péksüteményt eltiltják, a cukorsütemények készítését korlátlanul megengedik.

A városi hatóság a gyomor- és cukorbetegekre való tekintettel elrendelte az ugynevezett gyógykenyereknek, nevezetesen a Graham- és Areonátkenyér sütését. Ezek között az utóbbi teljesen megfelel a zsemlyének, csak éppen címő alakjában sül, nagysága megfelel két-három zsemlyének és ára 30 fillér. Ezt a kenyérfajtát a rendelet szerint csak orvosi bizonyítvány alapján kiszolgáltató külön kenyérjegyek ellenében adják ki. Már most ennél a rendelkezésnél az a különös, hogy a hatóság elfelejtett gondoskodni róla, hogy ezt a rendelkezést legyen aki végrehajtsa. Csak kevés pék foglalkozik az ilyenfajta kenyér előállításával és ezek is a legtöbbször azzal utasítják el a szabályszerű kenyérjeggyel jelentkező vevőt, hogy már elfogyott. Mikor az ember méltatlankodva hivatkozik a hatósági rendeletre, azt felelik, hogy ők nem tehetnek róla, a város ad ugyan jegyet, de ennek ellenében nem ad lisztet.

Ime ilyen apró bosszuságok is keserítik a budapesti ember egyébként is keserves életét.